

Arrest

nr. 92 061 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet. Op 19 april 2012 werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 *ter* ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELUKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDEUNGEN; SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT: SCHENDING VAN ARTIKEL 15 DUBLIN II VERORDENING; SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS; SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPUCHT: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL. ernstige medische aandoening. De tweede verzoekende partij lijdt aan een ernstige medische aandoening, namelijk een terminale nierinsufficiëntie, anemie, secundaire hyperparathyroïdie en een misvorming van de vena jugularis (stuk 7). Gelet op deze ernstige medische aandoeningen werd een medische regularisatieaanvraag ingediend (stuk 7), doch ongegrond bevonden door de verwerende partij (stuk 1), aangezien de verwerende partij meent dat de levensnoodzakelijke behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Polen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn. Bij deze ongegrondheidsbeslissing dient vooreerst de opmerking geformuleerd te worden dat de verwerende partij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de levensnoodzakelijke behandelings- en opvolgingsmogelijkheden dient af te toetsen aan het land van herkomst, in casu de Russische Federatie, Tsjetsjenië. Of de nodige behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Polen al dan niet beschikbaar en toegankelijk zijn, is in het kader van de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen irrelevant. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...). Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat dient nagegaan te worden of de adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijf voorhanden is. In casu is dit aldus Tsjetsjenië regio van afkomst van de verzoekende partijen en het land alwaar de verzoekende partijen steeds verbleven hebben. Bij de beoordeling van de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen heeft de verwerende partij het verkeerde land als referentieland gebruikt. Indien geoordeeld wordt dat Polen toch het juiste referentieland is bij de beoordeling van de gegrondheid van de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen, dan dient niettemin worden opgemerkt dat de conclusie van de verwerende partij aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid niet strookt met de werkelijkheid. Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar zou zijn tegen een terugkeer naar Polen en dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Polen, wordt ten stelligste betwist door de verzoekende partijen. Dat de situatie voor asielzoekers in Polen allesbehalve rooskleurig is, kan nagelezen worden in een rapport van Jörg Gebhard dd. januari 2009, waarin we onder meer volgende opmerkingen kunnen lezen betreffende ‘asiel in Polen’ (...). Hoewel geciteerd rapport dateert van januari 2009, is wat geschreven werd nog steeds actueel. Vele van de aangehaalde probleemstellingen betreffen immers structurele problemen of problemen die op de allereerste plaats een mentaliteitswijziging nodig hebben vooraleer het probleem ten gronde kan aangepakt worden. Aan al deze problemen tegemoet komen, is een werk van lange adem. In een nota van de UNHCR dd. 2010 kunnen we lezen dat de gezondheidszorg voor nieuwkomers (asielzoekers, vluchtelingen, vreemdelingen met een andere status) in Polen niet toegankelijk is (...). De noodzakelijke medische zorgen zullen aan de tweede verzoekende partij niet kunnen geboden worden, mede gelet op het feit dat de verzoekende partijen niet over de nodige financiële middelen zal beschikken. in Polen zal aan de tweede verzoekende partij geen financiële steun geboden worden en is het uiterst moeilijk voor een nieuwkomer zoals de verzoekende partijen om een tewerkstelling te bemachtigen (...). Aan de hand van dit objectieve rapport kan niet getwijfeld worden aan het gegeven dat de tweede verzoekende partij geen toegang zal kunnen krijgen tot de levensnoodzakelijke medische zorgen. Ook inzake huisvesting zijn er grote problemen (‘Being a Refugee, How Refugees and Asylum Seekers Experience Life in Central Europe’, UNHCR, 2010, pagina’s 13 e.v.), hetgeen voor de verzoekende partijen bijkomend problemen zal opleveren. Uw Raad heeft reeds erkend dat de situatie voor nieuwkomers in Polen uitermate moeilijk is. (...). Er dient gewezen te worden op het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: (...). De nationale overheid kan zich bijgevolg niet zondermeer beroepen op het algemeen vertrouwensbeginsel ten opzichte van een andere lidstaat. De verwerende partij had daarentegen eerst in concreto moeten nagaan hoe Polen zijn internationale verplichtingen en EU-richtlijnen in verband met de opvang van asielzoekers en de asielprocedure in de praktijk brengt en individuele garanties eisen. In het hierboven geciteerd arrest van uw Raad wordt vastgesteld dat in Polen de praktijk van de theorie verschilt. Alle elementen wijzen er op dat uitwijzing van de verzoekende partijen naar Polen een ernstig risico inhoudt voor een schending van artikel 3 E.V.R.M. Indien, ondanks de voorliggende objectieve rapporten, toch wordt aangenomen dat de tweede verzoekende partij in haar hoedanigheid als asielzoeker de uitermate verregaande medische zorgen zal krijgen in Polen, dient niettemin nagegaan worden of de tweede verzoekende partij diezelfde medische zorgen zal krijgen na afloop van de asielprocedure Een asielprocedure duurt in principe slechts een korte periode. Het is een

vaststaand feit dat de verzoekende partijen na deze korte asielpcedure ofwel een verblijfsstatuut zullen krijgen, ofwel illegaal in Polen zullen verblijven. Aangezien de aandoening van de tweede verzoekende partij een ongeneeslijke aandoening betreft, dient eveneens de mogelijkheden tot behandeling en opvolging na deze periode beoordeeld worden, aldus wanneer de verzoekende partijen ofwel een (tijdelijke) verblijfsvergunning zullen krijgen ofwel in de illegaliteit zullen terecht komen. De verwerende partij heeft dit echter nagelaten. Voorheen werd reeds geargumenteed, verwijzend naar een rapport van de UNHCR en een arrest van uw Raad dat vreemdelingen in Polen financiële moeilijkheden hebben en dat zij het uitermate moeilijk hebben teneinde huisvesting te vinden, een tewerkstelling te bemachtigen, discriminatie ervaren in de ziekenhuizen... Dat artikel 3 E.V.R.M. op korte termijn dreigt geschonden te worden, staat vast.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers stellen dat de verwerende partij de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden diende af te toetsen aan het land van herkomst en niet aan Polen. Verder verwijten zij de verwerende partij de medische situatie niet gespecificeerd te hebben in de beslissing en louter verwezen te hebben naar de ongegrondheidsbeslissing. Ze stellen dat de situatie in Polen allesbehalve rooskleurig is en verwijzen naar een rapport van 2009. Hieromtrent stellen verzoekers dat ook al dateert het rapport van 2009, het hier gaat om structurele problemen. In een nota van het UNHCR van 2010 zou staan dat de gezondheidszorg voor nieuwkomers niet toegankelijk is. Ze zouden niet over de financiële middelen beschikken. Ze verwijzen naar het arrest MSS t België van het EHRM en stellen dat er niet verwezen kan worden naar het vertrouwensbeginsel.

De bestreden beslissing genomen werd in het kader van de Dublin-II-Verordening. Verzoekers spreken niet tegen dat Polen de bevoegde lidstaat is om hun asielaanvraag te behandelen. Aangezien Polen de bevoegde lidstaat is, diende een gegrondheidsonderzoek inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf dan ook te gebeuren voor wat betreft Polen. Verzoekers hun kritiek kan niet gevolgd worden.

Verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 19 april 2012, nadat er een advies werd gevraagd van de ambtenaar-geneesheer waaruit is gebleken dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen. Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekers een schending opwerpen van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat het EHRM geoordeeld heeft dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRN 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVPM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en. dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRN 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, S 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293 en 388).

In casu gebeurde dit 'zo nauwkeurig mogelijk onderzoek' bij analyse van de door verzoekers gedane verklaringen in het kader van het Dublin-verhoor. Immers moet rekening gehouden worden met het feit dat verzoekers in Polen een asielaanvraag indienden, zelf verklaarden er een opvangcentrum gekregen te hebben, doch zelf kozen om hier niet naartoe te gaan. Verzoekers legden geen enkele verklaring af omtrent het feit dat zij in Polen geen bescherming zouden hebben gekregen van de Poolse autoriteiten daar waar zij het nodig zouden hebben gehad. Daarenboven blijkt uit hun verklaring dat België door verzoekers gekozen werd als land voor het indienen van een asielaanvraag, daar ze verklaarden dat België hen aangeraden werd.

Met betrekking tot de medische situatie merkt de Raad op dat het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

Het enig middel niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC